Ч. 143)11.396). Львів, пятниця 29. червня 1928. Поштова оплата заплачена готівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 148.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Найвища в світі посада.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 19. червня 1928.

I.

Конкурс на найвищу в світі посаду — „посаду" президента Зединених Держав Півн. Америки — вже розписаний. Вже й кандидати назначені. З кандидатів цих є тільки двох поважних: демократ Сміт і республиканець Гувер. Вибраний буде мабуть другий. Шанси Сміта — католика в переважно протестантській країні — значно слабші; президентом Зединених Держав, себто могутним головою наймогутнішої в світі федерації, буде ймовірно Гувер.

Тут, тай мабуть іще де-інде в Европі, дехто тішиться Гувером і навіть думає, що назначено його кандидатом тому, що він трохи знає Европу, яку він першої зими після війни просто вирятував від смертного голоду й холоду.

Здогади такі — безперечно хибні. Гувера назначено кандидатом не наслідком його популярности в Европі, а просто й тільки тому, що він виявляє собою дуже повний і майже досконалий тип американця.

II.

Він американець з крови й кости. Передовсім — він сам себе „зробив", тоб-то він власними силами вибився на видне місце в свойому народі. Він дав величаві докази творчої енергії. А нарешті: він квакер і пуританець. Він втілює в собі суспільство, побудоване на капіталізмі, яке несе в собі безконечні можливости капіталістичного розвитку, можливости матеріяльного поступу шляхом обогачення.

Сказав був хтось, що сутня ріжниця між Европою й Америкою, тай нижчість першої перед другою, полягає в тому, що в Европі треба будувати залізниці через старовинні міста, а в Америці спершу ведуть залізницю, а міста будують аж потім. Одначе глибша ріжниця полягає не на цьому. А бодай вона перестала полягати тільки на цьому.

Полягає вона передовсім на тому, що в Европі широкі народні маси намагаються поліпшити свою долю розділом багацтв, натомісць в Америці народня маса постійно поліпшує свою долю шляхом побільшування багацтв тай знає, що міра народніх гараздів залежить від міри обогачення загалу. А принаймні — американська маса так поводиться, наче би вона справді це знала.

III.

Це не значить, що тамошні люди кращі ніж европейці, або що вони недоступні зависти, яка є мотором европейських відносин. На американський дух політичний зложилися особливі обставини політичні, економічні, соціяльні, історичні; американська людність у суті своїй зложена з людей, які причалили туди, щоб шукати щастя на безмірах землі — незалюднених і свобідних. Там не було кому й чого завидувати багацтв: кожний міг там розбагатіти, як тільки була в нього сила і воля на це.

В результаті теперішньому американцеві представляється Европа наче свого рода музей, якого сторожі сваряться з приводу кількох недогризків, і які кращеб продалиб мерщій Америці свої збірки старовини: а ні, то вони і так одної гарної днини згорять підчас неминучої революції...

В Америці говорять про Европу гордо і згірдно. Для европейських соціялізмів там не мають великої пошани. Нема найменших виглядів, щоб ці настрої змінились від того тільки, що президентом Зединених Держав стане Герберт Гувер, творець багацтв, аристократ продукції й організації. Радше — навпаки.

В. П.

Активний білянс.

Погляд на 3-місячну діяльність Українського Клюбу на парляментарному терені.

(Від власного кореспондента.)

I.

Варшава, 24. червня 1928.

З величезним зацікавленням слідкувало українське громадянство за першими кроками своїх послів і сенаторів на варшавському парляментарному ґрунті, — не лише громадянство галицьке чи галицько-волинське але й по тому боці Збруча, і розсіяне на еміґрації по всіх закутинах обох півкуль. Не дивниця; адже ці посли й сенатори є нині з волі лихої долі єдиними виборними, себто єдиними справді леґальними мандатовими представниками всього українського народу. Не дивниця й тому, бо з іменем Галичини все таки звязана фірма колишнього українського політичного Піємонту й резервуару громадсько вихованої інтеліґенції. І тому, хоч це й не перша вже українська парляментарна репрезентація в Польщі, то — поминаючи всі інші мотиви, на які складалася історія попереднього Українського Клюбу, — саме ця репрезентація звернула на себе відусіль очі міліонів земляків, бо чаївся в тих очах надіями сповитий запит: Як поведуть себе галичани, які будь-що-будь мають за собою традицію парляментарної боротьби: чи галицькі політики зрозуміють вагу покладеного на них історією завдання і наскільки зуміють відповісти йому?! Краєва преса, правильно відчуваючи це зацікавлення, старалася зразу таки йти йому назустріч якнайдокладнішим реферуванням ходу парляментарних дій. Але тут знову вишкірив зуби проклін 4-ох сторінкового формату єдиного незалежного національного щоденника: самі сухі хронікарсько-інформаційні звістки обвантажили ці білні чотири колюмни настільки, що нічого й думати було про одночасне постійне й систематичне пояснювання й освітлювання поодиноких виступів, вязаних в один льоґічний ланцюх саме такої і не іншої тактики. Очевидно, що не могли вщерть заповнити цієї люки й ті коментарі, які таки появилися в окремих статтях, хоч як вони совісно і правильно старалися обхопити цілість теми (нпр. вступ у ч. 137 „Діла" п. н. „Від кампанії до кампанії"). Тому либонь не буде зайвою змінка й оцих уваг людини, яка була найближчим, так мовити: безпосереднім свідком виступів Українського Клюбу. Не помилкою буде, бо мабуть не помилюся, що все ще істнують у неодного нашого читача сумніви, які природно мусять виринати тоді, коли він сам має переводити і аналізу і синтезу численних та скомплікованих моментів.

Справді: було тих моментів чимало і вони далеко не простенькі, дарма, що звязані із усього несповна трьома місяцями часу. Бо чейже парляментарна сесія тривала від 27. березня до 22. червня, із 23-ох денним перервом у квітні, іншими словами: Український Клюб істнував на парляментарному ґрунті всього 66 днів (з неділями і т. д.). Очевидно, що скласти білянс діяльности Українського Клюбу за той недовгий час булоб найлекше і найпростіше, якби з книжок Секретаріяту Клюбу (чи навіть комплету „Діла") вичислити його внески й інтерпеляції та промови в комісіях і на пленумі сойму й сенату. Зробимо це теж, — але на сірому кінці. Бо суть складної ситуації, в якій найшовся Український Клюб, саме й полягає в тому, що статистичні дані про його діяльність які є найголоснішою мовою всякого парляментарного клюбу в нормальних умовах парляментарного життя, є в даному випадку лише пендант до тої праці, яку Український Клюб доконав. На цю складну ситуацію склалися такі моменти: 1) згаданий уже факт, що наші посли й сенатори є єдиними леґальними політичними представниками цілого народу, пошматованого й розсіяного, проживаючого серед найбільш суперечних умов: 2) згаданий також уже факт, що це вперше після війни на чужому парляментарному ґрунті виступили галичани, при чому вислід виборів скинув на них відразу майже весь тягар відповідальности на тому ґрунті: 3) становище українського народу під Польщею, яке диктує його репрезентації межі, котрих вона в ніякому випадку переступити не може, та з другого боку особливі загальні внутрішньо-політичні відносини в польській державі, які згори, при якійнебудь тактиці, приневолюють до — песимізму.

Це, так мовити, зовнішні умови праці. Але є й внутрішні, однаково невідрадні, — а може саме найсумніші з усіх: 1) нездорові відносини внутрі галицько-волинського громадянства, яких покажчиком є факт істнування аж чотирьох (бодай по назві) українських клюбів у варшавському соймі і 2) невикристалізована ще остаточно українська національна політична думка. Що й казати! Колиб внутрішньо-краєві відносини у нас були здорові, то булоб річчю просто неможливою, аби нпр. пресовий орган національної (хай і соціялістичної!) партії провадив систематично таку огидну клеветницьку кампанію проти найбільшого в польському соймі українського національного (хай і націоналістичного) клюбу, як це робить „Громадський Голос"; бо при здорових відносинах, після появи першої тільки замітки, що дихалаб такою злобою, ненавистю й демагогією, як від них кишить майже кожне число того часопису, — його редактори булиб за 48 годин усунені бурею протестів власних співпартійників, які не затратили ще свідомости ріжниці поміж чесним партійним суперництвом та напастями божевільних. Це — партія найбільш ідеольоґічно споріднена; про інші можна вже й не згадувати. Серед таких відносин Український Клюб, ідучи на льояльну співпрацю з іншими українськими клюбами, які абсолютно ні в одному випадку якоїнебудь акції на парляментарному ґрунті не можуть (колиб і хотіли) заняти іншого становища, ніж його займає саме Український Клюб, — цей останній мусить працювати просто в атмосфері шантажу з боку єдиного фронту хрунівсько-радикально-сельробівської преси. Адже не дурно заявив один із чільніших радикальних послів, що він тільки „чигає" на кожний промах Українського Клюбу, — ось вам чудова атмосфера для продуктивної праці, по мистецьки створена кохаными патріотичними земляками. З другого боку, ніде правди діти, українська політична думка взагалі щойно формується, щойно еволюціонує від одірваних фраз і гасел у напрямку ясної програми на всі проблеми національної політики. Ніхто либонь не заперечить, що наше громадянство під оглядом політичного виховання стоїть ще на ступні примітивізму: глибоко вкорінена національна свідомість і почуття патріотизму все ще є альфою й омеґою політичного „вірую", в якому ще нема місця на детальний політичний світогляд. Тому вічно у нас трапляються такі примітивні непорозуміння, як напр. одріжнення тактики від ідеольогії і навпаки, вічно плутається суспільницька термінольогія, вічно ще товчуться диковинні розмови на тему „принціпіяльної" політики, яка не може, мовляв, бути „реальною" політикою, бо „реальна" політика є — Господь знає чому — тавтольоґією угодовства, а „принціпіяльна" політика мусить — теж невідомо чому — підпорядковуватися одній лише тактиці пасивної резистенції, при чому знову таки люди не здають собі справи із суті цієї тактики! Все ще нема належного зацікавлення справами міжнародньої політики, а вже й мови нема, аби розглядати їх з погляду всеукраїнських інтересів. Бо очевидно, коли нема взагалі політичного світогляду, то тимпаче нема його у всеукраїнському масштабі. Після банкроцтва всіх концепцій на чужі сили, які були дороговказом нашої політичної думки до 1923 року, висунено гасло „віри на власні сили", яке стало новим дороговказом і на прочуд принялося. Але все ще жде воно на ясну й недвозначну, по точках розроблену інтерпретацію, як слід розуміти його й по цьому поступати — ось нпр. на випадок вибуху нового міжнародного конфлікту (війни), який зробив би знову тереном військових дій українські землі?!..

На моменті політичного невироблення галицько-волинського громадянства зупинимся ми тому вдовше, бо вважаємо його справді

найголовнішим моментом, який слід брати під увагу при оцінці діяльности Українського Клюбу. Не штука виступати трибуном назовні тоді, коли у себе дома перемололося всі питання, — не штука політичній партії входити на парляментарну арену, коли вона має не тільки писану програму на 4-ох і її популярну інтерпретацію на 32-ох сторінках (малої 16-ки) п. н. „Чого хоче У. Н. Д. О.?“, — але коли ця партія має докладно теоретично опрацьовану й обгрунтовану національно-політичну ідеольогію і такcамо докладно теоретично опрацьовану й обгрунтовану національно-політичну тактику в ріжних справах при ріжних можливостях. Колиж усього цього нема, коли парляментарне представництво пущено з краю плавати по зрадливому і невдячному морі польського парляментаризму, — тоді не практика йде за теорією, як повинно бути, лише теорію кують уже самі практичні ходи. І тоді діяльність парляментерної репрезентації стає справді історична: вона бере на себе завдання не тільки виконувати волю громадянства, але це громадянство вчити, яку воно повинно мати волю. Парляментарна репрезентація стає тоді своєю діяльністю політичним вихователем, стає учителем політичної освіти.

Ось чому в таких умовах сама скількість внесених інтерпеляцій та виголошених промов не є для оцінки діяльности Українського Клюбу суттєва. Ось чому треба її розглядати з широкого погляду всіх наведених складних моментів, серед яких цьому Клюбові приходиться працювати. Поглянмож тепер, наскільки він не розгубився серед отих моментів, — наскільки активний чи пасивний білянс його діяльности за весновий 3 місяці, при всіх тих умовах зовнішнього і внутрішнього характеру, які встелили його шлях терниями і камінням.

І. Кедрин.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 27. червня 1928.)

ЗМІНИ ПОЛЬСЬКОГО УРЯДУ.

(ік) Два останні дні повідомляли ми про ріжні поголоски, які кружляли у звязку з кабінетовою радою. Поголоски ці приймали інколи навіть дуже дивоглядні розміри, чого не було би, колиб не пресова політика президії ради міністрів, яка, нехтуючи від давна чинник преси, не давала ніяких інформацій навіть варшавським, ублиенним буцімто до уряду щоденникам. Щойно сьогодня в полудне виявилося, що дим цих поголосок не був без вогню, та що справді на кабінетовій раді, яка відбулася в понеділок вечером на замку під проводом президента Польщі, розпочалася фактично кріза уряду і що на раді тій марш. Пілсудський в довшій промові мав критикувати у досить гострій формі хід подій у Польщі та жалівся, що тягар відповідальности за те все що діється, складається на плечі одиниці. М. і. мав критикувати поведінку уряду та клюбу 1-ки на парляментарному терені у звязку зі скреслениям важливих бюджетових позицій. Наслідки цеї промови проявилися у крізі кабінету. Виглядає вона так: Премієр маршал. Пілсудський уступає з головування ради міністрів, затримуючи надалі портфель мін-ства військових справ і генеральний інспекторат армії. Премієром стає дотеперішній віцепремієр Бартель. Решта міністрів зберігає свої портфелі за вийнятком ресорту мін-ства освіти та шляхів. **Міністром освіти на місце Добруцького іменований дотеперішній директор політичного департаменту в мін-стві внутр. справ д-р Сьвітальський.** Міністром шляхів на місце п. Ромоцького іменований дотеперішній директор варшавських трамваїв інж. Кін. Відносні номінаційні декрети вже підписані. На маргінесі цих змін кружляють далі найріжнородніші коментарі. Найважніші з них ось такі: Уступлення марш. Пілсудського з головування кабінету пояснюють його справжньою перетомою і недугою. Не є виключене, що внедовзі марш. Пілсудський схоче взагалі вицофатися з політично-державного життя для чого потрібна певна переходова стадія. Натомісць номінація Бартеля премієром викликала велике здивування, тому, що в останніх часах говорено богато про уступлення Бартеля взагалі з уряду. Найбільше счудування, яке впрост межує зі сензацією, викликало призначення д-ра Сьвітальського міністром освіти. З урядових кол пояснюють це призначення тим, що д-р Сьвітальський, мовляв, на становищі директора політичного департаменту і як галицький уроженець та абсольвент львівського університету знайомий краще інших зі справами непольських народів, головно українців. Так отже урядові кола хочуть виснити, що номінація д-ра Сьвітальського є буцімтоо якоюсь концесією в користь українців. Тим часом нема сумнівів, що в українських колах ця номінація викличе саме протилежне враження, тому, що занадто ще є у свіжій памяти вибори, якими кермував ніхто інший, тільки саме д-р Сьвітальський. Щодо другого міністра інж. Кіна, то він має славу доброго фахівця. Наслідки тих змін можуть показатися далекосяглі щойно в осені підчас осінної сесії. Найбільш знаменним моментом у цій цілій історії є соромне проломання всяких надій парляментарних кол, виразніше польської демократичної лівиці на парляментаризацію уряду. Безумовно, що новий уряд не матиме того авторитету, яким тримався уряд під головуванням марш. Пілсудського. Тут слід пригадати, що Бартель вже в третє стає головою ради міністрів. Перший раз було це безпосередно після перевороту, другий раз іменований був уже негайним премієром 4 дні після переворооту, після чого уступив 13. вересня 1926 р. після демонстративного скреслення соймом 54 міл. із предложеного бюджету. Не вважаючи на формальне полагодження кабінетової крізи дальше ще є отвертою справа тимчасового ведення кабінету, тому, що одинаково марш. Пілсудський як Бартель виїжають на довшу відпустку. Кажуть, що заступником Бартеля буде міністр Морачевський.

ФУЗІЯ ДВОХ САНАЦІЙНИХ ГРУП.

(ік) Після довших приготувань сьогодні на спільному засіданні головних управ „Партії Праці“ і „Звйонзку Направи Жечипосполітей“ принято одноголосно резоолюцію про злиття цих двох політичних організацій під одною назвою „Зєдночення праци всі і мяст“. У цій резолюції говориться про потребу консолідації демократичних сил під прапором марш. Пілсудського. Задля переведення потрібних змін направи державного устрою нова партія заявилася за втриманням єдности та суцільности Безп. Бльоку. Наслідком тої фузії в соймовому клюбі 1-ки повстає організована група яких сорок кількох послів, які будуть творити противагу консервативно-реакційної групи. Хоча, як наведено, нова партія деклярує себе великим приклонником єдности 1-ки, все таки є це безперечно оден крок вперід до диференціяції сил Безп. Бльоку, які на довшу мету під спільним дахом витримати не зможуть.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 27. червня 1928.)

СПРАВА РЕВІЗІЇ МИРОВИХ ДОГОВОРІВ.

(ік) Агенція АВ подає з Льондону вістку про дискусію на вчорашньому засіданні палати громад у справі мадярських оптантів, при чому дискусія зійшла на шлях взагалі можливости зміни тріянонського мирового договору. Льорд Біркенгед заявив в імени уряду, що хоч теперішній момент не годиться на переведення якоїсь небудь ревізії, то все таки у принціпі така ревізія можлива. Ця заява може мати величезне значіння у звязку зі загальною проблємою зміни всіх мирових договорів.

„ІТАЛІЯ“.

(ік) Не вважаючи на всі спроби, нікого більше поза ген. Нобіле досі не врятовано. Прийшла вістка, що машиніст „Італії“ Помелі помер на ледовій горі від тяжких ран. Нічого невідомо теж про долю групи Маріяна, ані про Амундсена. Взагалі вигляди на врятування розбитків щораз менші. Атмосферичні умови не дозволяють на нові лети до ледової гори. Що до групи Маріяна то вона мала харчі лише до 22. червня так, що колиб навіть до того часу зберіглася при життю, то могла вже згинути голодовою смертю. Всі вістки про переловлення радіотелеграфічних знаків від Амундсена показалися фальшивими.

ҐЕН. СІКОРСЬКИЙ У ФРАНЦІЇ.

(ік) Своєрідну сензацію у Варшаві заликала вістка про урочисті прийоми, які французька генераліція на чолі з маршал. Фошом уладила здимісіонованому через марш. Пілсудського ген. Сікорському, що тепер перебуває у Парижі. Книжка ген. Сікорського п. н. „Над Вислою і Вкрою“, яку санаційні військові кола устрінули дуже неохоче, виходить на французькій мові з обширною передмовою самого марш. Фоша.

НОВИЙ ЛЯНДРІ.

(ік) ПАТ подає з Марсилії, що в пивниці одної віллі найдено трупи трьох жінок. Виявилося, що є це справа подібна до відомої афери Ляндрі. Вбиті жінки впали жертвою обманства, звязаного з обіцянкою подружа.

РОЗВІД КН. КАРЛА.

(ік) Минув пятидневний речинець, який прислугував колишньому наслідникові румунського престолу кн. Карлові за

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Лист до письменника.

З нагоди побуту Поль Казена у Львові*).

Cher Monsieur Cazin,

Ви нарешті у Львові! Спочувати з Вами чи Вам заздрити? Спочувати та одночасно заздрити, що люди розривають Вас на кусні, бажаючи якнайдовше заживати почести Вашого товариства? Маєте те, чого ви бажали у передмові до одної із своїх книжок, коли шукали цікавих читачів, мов мух, що прилипають до лепу. Можете глузувати із слави: люди воліють бачити письменника з іменем без його книжок, ніж його книжки без нього.

Чи гордитись, що я між мешканцями нашого міста — найстарший Ваш знайомий? Є в цій гордости нотка приємного спомину: я шукав залюбки виміни думок з Вами ще тоді, коли ніодна з них не зазнала почести друку. Скажу щиро: я волів би вітати Вас як гостя у Парижі. Там ніхто не підозрівав би мене, що забігаю лесткою перед Вами з яких-небудь особистих чи політичних мотивів.

Чи пригадуєте собі досі з усміхом ті гарні передвоєнні часи, коли Ви як голова „Франко-словянського Т-ва“ при Сорбоні ніколи й не аморщили чола на думку, що в одному льокалі, на цьому самому вечорі, можуть пересваритись члени великої славянської рідні-гризні? Скільки суперечок ішло про те, в що інші вірили, а інші осмівали і чого навіть велика війна не в силі була вирішити? Мало між нами було таких — а нині є їх ще менше! — що вірили би у всеславянське братерство або бодай порозуміння. Зате всі ми розуміли, завдяки Парижеві, вагу знайомости із чужою культурою і творчістю, без огляду на політичну ворожнечу, національну вразу, а інколи й ненависть.

Нас обох зблизили тоді дві літератури, якими ми були захоплені: французька та польська. Ви мріяли тоді про те, про що і я мрію нині: про видавця для на-пів готових чи задуманих книжок, щоби на-половину жити з них, а зовсім жити ними. Чи треба було Вам аж пройти пекло боєвого фронту, щоби найти супроти пера сміливість, якої бракувало Вам, черцеві закоханому в сільському затишку, крілинках і городині у підніжа старезного замку в St-Rémy lès Chevrêuse? Ні, Ви лишились непоправним ідеалістом; може ще більшим, ніж колись. Коли 8 літ пізніше я відвідав Вас у Вашім новім голубнику: в Courcelle-par-Gif. Ваша голова, посріблена відзнаками за бої під Meuse і Bois d' Ailly, таксамо добросердно була схилена над закарлючками терпличих рукописів.

Не хочу Вам віддячуватись за чаєню дружбу сумнівною приємністю: поквапною пригадкою Вашої літературної праці. Є простіші засоби популярности на чужині. Вам колись — тямите? — доводилось представляти мене в своїм товаристві як небувалий зразок: єдиного українця в Сорбоні. Вас таксамо показують нині у Львові з неймовірною усмішкою — як єдиного справжнього француза, що знає польську мову та літературу.

Із усього, що Ви завдячуєте цій мові та літературі, а вони завдячують Вам, найкращим є почування любови для чужої творчости. Воно придбане невпинно зростаючим зацікавленням психольоґією чужого народу, довшими та ціннішими шляхами, ніж методи та психольоґія торговельних шкіл. Життєвий припадок грає тут ролю не менше, як у зустрічах, з яких родиться сліпе кохання.

Любов до народів кориться законам і знає примхи любови полів. Легло бути засліпленим від першої знайомости. Ще лекше ненавидіти, не знаючи кого або й не бажаючи знати. Бути привязанним до другого, тільки тому, що не маємо іншого вибору — велике щастя „покірних духом“. Багато земляків робить із цієї звички та конечности свою заслугу, горді на свій патріотизм, тому, що сліпі на прикмети чужих культур. Вони нагадують вірних мужів, яких зраджує жінка, доведена до краю їхньою короткозорістю.

Та як важко любити особу чи нарід, бачучи всі їхні хиби! Зате як приємно дошукуватись тоді в них прикмет! Ті, що зазнали цього почування, знають, що від нього богатіють більше вони самі, ніж предмет їхнього захоплення.

Ви, як член народу із найбільше здоровим розумом у світі — бо як казати про розум народів, що мають його менше, ніж здоровля! — розумієте, що найсильнішою підставою звязків є інтереси. А при цьому як член найбільше літературної суспільности знаєте, що поза боротьбою інтересів творяться духові потреби культур, потреби, що годуються підземельними соками у загальнолюдськім змаганні до поширення свого „я“. Коли Ви, виховані на такій багатій літературі, як французька, відкрили нові джерела вражінь у настільки біднішій літературі, як польська, то які облоги простягаються перед славянськими письменниками, що шукають у французькій творчости овидів нових ідей та засобів кращого їх вислову!

Ваша вражливість не дозволяла би мені вразити Вас натяком на ріжні уковини нашого життя, які Ви самі доглянете. Ви належите до представників тої культури, що не дозволяє ніколи нехтувати та ображати одного народу ціною похвали другого. Ви не робите з літератури політики, ні з політики літератури, з пошани для обох них. Коли інші роблять це за Вас, користуючись Вашим іменем, Ви можете хіба засміхнутись безсильно, як і я, супроти тих, що схотять дошукатись з цих рядках чогось більше, як симпатії для письменника.

---

*) Поль Казен є автором таких творів: „L' Humaniste à la guerre“, „Décadi“, „L' Alouette de Pâques“, „L' Hôtellerie du Bacchus sans tête“, „Lubies“ Paris, Librairie Plon) і „Le Bestiaire des Deux Testaments“ (Bloud & Gay). Цього року він дістав нагороду „регіональної літератури“.

проголошення відклику від присуду апеляційного суду в Букарешті, яким дано розвідного його жінці княжні Олені. Тому, що князь Карло не вніс відкликy, присуд став правосильний.

ПРИСУД НА БЕЛЮ КУНА.

(ш) Віденський суд присудив колишнього комуністичного диктатора Мадярщини Белю Куна на три місяці вязниці та на виселення з границь Австрії. До кари пораховано два місяці слідчої вязниці.

Віче в шкільних справах.

Справоздавче посольське віче у Львові знову розвязане!

В середу, 27. ц. м. відбулося в салі Сокола-Батька (дім „Дністра") віче в шкільних справах, улаштоване заходом Нар. Організації Українців м. Львова. Віче, на якому зібралося дуже поважне число українських громадян, що заповнили не тільки цілу салю, але й коридор, відбувалося як справоздавче посольське віче, але і його постигла та сама доля, що недавне справоздавче віче в салі Лисенка: його теж розвязано!

Хід віча такий: Отворив його в 6 год. веч. пос. Палів, що покликав на секретаря п. Н. Желіска. Опісля забрав слово пос. Хруцький, який представив сумний стан нашого шкільництва під Польщею і подав засоби, як нам боротися за українську школу. З черги промовляли: пос. Великанович, сен. Галущинський і пос. Мілена Рудницька. Промови їх, насичені великим знанням справи і великою любовю до України, приймали зібрані гучними, довго тревающими оплесками.

Після тих промов виступали з ріжними запитами: о. сов. Стефанович, п. Паньків, п-і Федорчикова, п. Штокман, п. Чорний та інж. Фелецький. Відповідав усім пос. Целевич, зазначуючи, що Українському Клюбові добре відомі болі і кривди українського народу, але компетентні чинники перестануть тільки тоді бути на те все глухими, коли весь наш нарід стане одностайно за своєю репрезентацією і підтримає її в усіх її змаганнях.

На закінчення (9 год. веч.) забрав голос пос. Палів, але коли зазначив, що Українська Парляментарна Репрезентація, не спускаючи з ока дрібниць, бореться за повалення цілої теперішньої системи, представник влади надком. Бехметюк розвязав віче. Присутні приняли це з обуренням і розійшлися зі співом національних гимнів на устах.

Організаційний рух.

Повітовий Народній Зїзд у Тернополі.

Дня 16-го червня ц. р. відбувся у Тернополі Повітовий Народній Зїзд УНДО, на якому явилося около 200 делегатів із 43-ох громад тернопільського повіту. Зїзд відкрив заст. голови Повітового Народнього Комітету д-р Остап Постригач, проводив О. Степан Вонс, селянин Петро Шумський з Острова і сел. Осип Фелевич з Микулинець. Першим промовляв п. Василь Бачинський, який представив зібраним стан партійної організації в повіті. В міжчасі прибули на нараду посли тернопільської округи, а саме о. прал. Куницький, д-р Баран та Антін Кунько, яких зібрані привитали рясними оплесками. Посол о. Куницький виголосив реферат про тактику Українського Парляментарного Клюбу і про значіння нашої правно-державної заяви. Пос. д-р Баран здав звіт з діяльности Українського Парляментарного Клюбу та вказав на важкі обовязки, які взяли на себе посли УНДО в боротьбі за кращу долю українського народу. Посол Антін Кунько зясував зібраним справу податків та представив працю Українського Клюбу в обороні українського селянства. Після низки запитів та інтерпеляцій Повітовий Народній Зїзд ухвалив одноголосно такі резолюції: 1) Повітовий Народній Зїзд УНДО в Тернополі, зібраний дня 16. червня 1928 р., пятнує всі ті українські соціялістичні соймові групи, які не створили одного спільного Українського Парляментарного Клюбу. 2) Повітовий Народній Зїзд висказує горячу подяку послам УНДО, обєднаним в Українському Парляментарному Клюбі, за оборону прав українського народу, а зокрема за оборону українського селянства. 3) Повітовий Народній Зїзд взиває українських послів, обєднаних в Українському Парляментарному Клюбі, до дальшої боротьби за права і за кращу долю українського народу.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·00—8·89·50 канадійський долар 8·83·50—8·85·50, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·00 1·25·50, румунська лея 0·05·00 —0·05·50, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·66—1·72·00, фунт штерлінґів 43·40·00—43·80·00, радянський червінець 28·50—30·00.

Золото: 20 корон 36·50·00—36·80·00, 20 франків 34·50·00—34·80·00, 20 німецьких марок 42·50·00—42·80·00, 10 російських рублів 47·00·00—47·40·00.

Срібло: Австрійська корона 0·67·00—0·68·00, 5 австрійських корон 3·40·00—3·46·00, австрійський фльорен 1·70·00—1·76·00, російський рубель 2·70·00—2·76·00, копійки за рубель 1·35·00—1·38·00.

По широкому світі.

Радянський уряд висилає до Токіо окремого делегата, щоби навязати тісніший контакт з японським урядом.

Вчора почались у Варшаві наради православного синоду в Польщі під проводом митр. Діонісія.

У Йокогамі втопився американський дорадник Чанг-Тсо-Ліна.

На Латвії настали такі великі повені, що рівнина Мітави перемінилась в озеро. Залиті доми.

На конгрес істориків у Берліні виїхала радянська делеґація під проводом проф. Покровського.

Сокільське Свято у Львові.

В честь Соколів-Героїв.

Ми вже повідомляли коротко, що в неділю 24. ц. м. відбулося на площі Сокола-Батька у Львові Сокільське Свято, яке виявило велику справність і здисциплінованість сокільської організації та стягнуло на площу до 6.000 видців. Нині подаємо точніший звіт з того гарного Свята.

Зачалося воно вже в год. 8 рано полевою Службою Божою, яку відправив о. кап. Ковальський, що потім виголосив патріотичну, правдиво сокільську проповідь. До панахиди за Полеглих Соколів станули крім о. Ковальського, ще о. д-р Бучко й о. Малиновський. Співав дуже добре хор богословів. На Богослуженні явилися численні сокільські чети з міст і сіл, почесна чета Луговиків і Луговичок зі Львова під проводом д-ра Дашкевича і богато львівських громадян. Найбільш памятна була та хвиля, коли після скінчення панахиди тисячна маса впала навколішки, а музика заграла „Боже великий". Не було нікого між присутніми, хто не мав би сльози в очі...

По Богослуженню зачалися проби до вправ, одначе вже небавком став падати сильний дощ, що протягнувся майже до 3. год. Здавалося, що зі Свята не вийде нічого... А всеж таки вже від 3. год. стали напливати маси львовян на площу, на якій — треба це признати — панував зразковий порядок. Свято, не зважаючи на непевну погоду, зачалося по програмі зараз по 4. год. попол.

Загалом приїхало на Свято 1144 соколів і сокілок з 83 гнізд (729 соколів і 415 сокілок). Крім того взяв корпоративну участь львівський СКУД. Усі вони вимашерували справно на площу і продефілювали перед вибраними інвалідами УГА і старшиною Сокола-Батька, що уставилася на підвисшенні. Передтим іще виголосив коротке привітне слово член старшини С.-Б. п. Гайдучок, після чого зібрані руховики й руховички крикнули тричі „Слава Полеглим!".

Зараз потім зачалися вправи, до яких виступили стрійні ряди руховичок і руховиків. Перші вправляли Сокільки хоругвами (5 вправ — 200 учасниць), потім були вправи вільноруч Соколів (4 вправи — 340 учасників), дальше слідували ігрища Соколів з 10 гнізд (мет булавами і ратищем — перші того роду вправи сільських Соколів!), взірець руханки на селі, що виконав кружок Сахнів [illegible] під проводом проф. Гайдучка просто по мистецьки і в шаленому темпі (добра показова лекція для наших сільських, мало рухливих членів руханкових товариств), вправи вільноруч Сокілок (6 вправ — 400 учасниць — найкраще виведені масові вправи того дня!), [illegible] Соколів (40 учасників — більше вем годі було ставити з причини баюр на площі!) і вправи списами (100 руховиків).

Як уже у нас було згадано, всі вправи виведено бездоганно, а деякі просто по мистецьки. Також вимарш, похід, уставка на площі і т. д. не лишали нічого до бажання. Взагалі Свято було підготоване надзвичайно солідно і в порівнанні з минулорічним видно було на кожному кроці значний поступ. Грала до вправ добре вишколена орхестра львівських трамвайників. Музику до вправ уложив відомий сокільський компонітор Я. Ярославенко на основі мельодій популярних українських пісень.

Ціле Свято було гідним поклоном памяти полеглих Соколів і виявило ще раз велику живучість сокільської ідеї в українських народніх масах. Аранжерам його належиться повне признання.

НОВИНКИ

— **Над домовинами Вітовського й Чучмана.** Заходом „Української Громади" в Берліні й „Союзу українських старшин у Німеччині" відбулася на Зелені Свята панахида над домовинами полк. Вітовського й сотн. Чучмана, що лежать у каплиці католицького цвинтаря св. Гедвіги при Лівенштрассе. Панахиду відправив місцевий український парох д-р П. Вергун і виголосив високопатріотичну проповідь, після чого від місцевої кольонії бадьоро промовив ред. Мартинець. Жалібне свято, на яке зібралося до 30 осіб зпоміж місцевих українців, закінчилося відспіванням „Журавлів".

— **Особисті вісти.** Дня 31-го травня промовувався на д-ра лікарських наук Роман Могильницький у загребському університеті.

— **Львівська хроніка.** Двох гімназистів, що грали ролю бандитів з нужди, суд присяглих вибачливо звільнив від кари. — На львівських вулицях було вчора кілька нещасливих випадків від необережних авт, що втішені гарною погодою розбивали численних прохожих. Таких самих кілька випадків трапилося і злодіям, що переглядали вечером хати по вул. Зиблик[illegible]ича і замісць попасти на добру добичу, попали у холодну.

— **Клопоти з міськими театрами** має Прибічна Рада і державний комісар, які не в силі погодитись щодо принципів про свої компетенції, ні щодо осіб, яким доручити театр, ні щодо пунктів умови. Щойно вчора виявилось, що минає речинець контракту на будівлю „Театру Новосьці", що є власністю купців Германів; на майбутнє буде там кіно. Від нових арендаторів міських театрів Барвінського та Заремби домагаються кавції не 50.000 зол., а 100.000 зол. Що вони скажуть на це і на факт, що замісць двох театрів матимуть один — невідомо. Юристи заінтересовані в усій цій справі розбирають справу компетенції Прибічної Ради та державного комісаря, з яких перша по „воєвідській конституції" має складати основи як вести міські підприємства, а другий має затвердити запропонованих нею кандидатів на аренду. Оба ці органи покищо не мають на театральну справу згідної думки.

— **Серце великої письменниці.** У процесі внучки Жорж Занд проти паризького критика Буляже, привязана до своєї бабуні внучка програла. Суд рішив, що критик пишучи про любовні історії великої письменниці користувався правом історика. Бо — рішив суд — нема найменшого сумніву, що між серцем славної письменниці і її творами істнує тісний звязок.

— **Суперечка між теософами.** Молодий індієць Крішнамутрі, якого теософи представляли як нового спасителя людства, тепер відрекується цього великого становища. Він посварився на цю тему з провідницею теософів Анні Безант, яка дібрала йому 12 апостолів і заявив, що він не є вже теософом, ні сподіваним Месією. Він уважає себе тільки „одною із посудин, в якій здійснюється нова фаза людського розвитку". Сучасні апостоли не грішать скромністю.

— **Кінець „Фукера".** Закінчила своє 400-літнє істнування славна варшавська винарня Фукера. Наслідники цієї фірми, щоби спасти її від банкротства „пустили на бубон" увесь запас старих угорських вин і ріжних малів, що зберігались у дьохах винарні від 1610 р. Увесь цей запас куплений англійськими промисловцями.

— **Майор-стратеґік.** У Перемишлі арештували майора Кароля Грушецького, з нахилом до легкого вояку в професії, а нахилом до легкого життя. Грушецький банкротував чимало разів, але завсіди давав собі якось хитро раду. Коли цими днями переведи в його хаті ревізію найшли там таємні військові документи, дорогоцінности і дентистичне знаряддя. Із цього виходить, що Грушецький від [illegible] жив [illegible] у приватнім житті. Його життєпис розслідуватимуть військові органи в Варшаві.

— **Ріжні вістки.** За останній рік зареєстрували в Англії 6000 випадків недуги віспи; померло 50 осіб. — У Льондоні продали на ліцитації примірник першого видання творів Шекспіра за 8500 ф. шт. — У Будапешті помер Сіґізмунд Фаркашажі, що записав 200.000 франків тому, хто причиниться найкорисніше для поступу людства. — Рада професорів університету в Ґласґов вибрала відкриванцію раду пані Кюрі доктором „гоноріс кавза". — Із французького Наук. Інституту хтось викрав дорогоцінний мистецький годинник, що простояв на столі предсідника 120 літ. — На просторі Ромбрюссель відбуваються воздушні перегони поштових голубів, випущених військовими та цивільними організаціями з нагоди 10-ліття визволення Бельгії. Голубів летить 5000. — Найкраща частина Дамаску згоріла: 300 домів, 70 крамниць; є й жертви в людях. — У Фонтенебльо біля Парижа у трамвайній катастрофі ранених 28 осіб.

— **Важний винахід.** Із Женеви приходить вістка, що двом хемікам проф. унів. у Женеві Пікте і проф. унів. у Празі Фоґелеві вдалось скласти експериментально, отже штучно сирий цукор, званий науково сахарозою. Цей винахід має тому велике значіння для науки, головно для медицини, бо вона зможе віттепер у ділянці переміни матерії вести точніші досліди щодо впливу цукру на людський організм. Чисто-практичного значіння цей винахід не має, бо один грам штучного цукру є незвичайно дорогий.

— **Жіночі рекорди.** У Льондоні в домі графині Рослін війшлось цими днями 5 поколінь: леді Рослін, її донька — леді Варвік, її внучка — леді Бекет, її правнучка — леді Ворсінґтон, і праправнучка Кароліна Ворсінґтон. Голова цієї рідні має 89 літ, а праправнучка 3 тижні. — 67-літня американка Лівінґстон Тейльор забажала попробувати подорожі літаком і так у ній засмакувала, що переїхавши вперше 15.000 км. рішила літати далі. Полетіла в Баґдад, облетіла всю Персію, відвідала СРСР, Ригу, Берлін, а тепер приїхала на кілька днів до Льондону.

— **Американська кооперація.** У Злучених Державах є 60.000 рільничих кооперативних спілок. За останніх десять літ скількість рільничих спілок подвоїлась, особливо в східно-північних центральних стейтах. Одначе найбільший зріст членів тих спілок в полудново-центральних стейтах, завдяки незвичайному розвиткові торговельних спілок тютюну і бавовни. В 1925 році було 121 кооперативних спілок торговлі бавовною і бавовняними продуктами, в яких було 300.000 членів. В торговлі молочними продуктами було 2.197 кооперативних спілок з 460.000 членами. В торговлі овочами було 1.327 спілок з 180.000 членами. Кооператив збіжа було 2.338 з 530.000 членами. Було теж 1.770 кооператив з 400.000 членів в торговлі худобою, 71 кооператив з 50.000 членами в торговлі курами, і 24 тютюнові кооперативи. Всі хліборобські кооперативні спілки мають 2.700.000 членів і річний оборот капіталу в 1925 році виносив 2.300.000.000 долярів. Загальне число фармерів, які належать до кооператив, значно менше від числа їх членів, бо кожний фармер звичайно належить до трьох і чотирох кооператив. Крім цього є ще в Злучених Державах 40.000 електричних, телефонічних та газових кооператив та 5.065 спілок кредитових і 2.049 спілок взаїмної асекурації.

— **Нова літнівка Куліджа.** Цього року президент Куліж вибрав собі літнівку в стейті Віскансін, на самій північній границі [illegible] Канади. „Білий Дім" провeде літо в посілости сильвоємціа банкира Генрі Клея Пірса, в так званій „Сідер Айленд Лодж", над рікою Бруль, 30 миль від озера Супіріор. Сама літнівка президента міститься на малому острівці, що займає всього акр землі, але кругом є тисячі акрів ліса для проходів, прогулок і відпочинку президента, родини і цілого товариства Білого Дому. Ріка Бруль прекрасна для рибалок. Літнівка находиться 1000 миль понад морський рівень і літом там холодно. Урядовий „Білий Дім" буде в місті Супіріор, віддаленім на північ над озером Супіріор (година їзди самоходом).

— **До Всч. Отців Катихитів у Львові.** Потребую для важної шкільної справи статистичних дат: скільки було в теперішньому шкільному році в загальних львівських школах записаних дітей гр. кат. обряду (скільки в кожній класі і скільки хлопців і дівчат). Дат зі шкіл від управи „Рідної Школи" не потрібую. Але вкрай но потрібні мені цифри з усіх польських шкіл, де є наші катихити віра в вере [illegible]. О. А. Стефанович, [illegible] Справа пильна. [illegible] Чацкінського 26.

— **Що каже статистика життевих обезпечень.** З одного мільона людей, уроджених в одному році, половина їх вмирає в 45-ім році життя, одна третина доживає 60-го, а 1/20 часть 80-го року життя. Ви не знаєте, до якої категорії належите. Ви можете вмерти і негайно, а тому Ви повинні заздалегідь обезпечити своє життя в користь своєї родини в Товаристві „Карпатія“, Львів, Руська 18, I. пов.

— **В неділю** дня 1/VII. 1928 р. о 12 г. відбудеся посвячене угольного каміня під церкву в Камінополи (парохія Підбірці) пов. Львів.

Театри.

Міський великий театр:

28-го г. 7·30 веч. „Церковна миш“,
29-го г. 7·30 веч. „Турандот“ виступ краківського театру.

Міський „Театр Новин“:

28-го г. 8. веч. виступ театру „Qui pro Quo“.

КІНА.

„Аполльо“: „Битва під Скаґерак“
„Лев“: „Дон Кіхот“ з Патом і Паташоном.
„Палас“: „Драма в готелі Бульвар“.
„Фатаморгана“: „Крися лісничанка“
„Байка“: „Бартек переможець“.

Зі спортового життя.

Україна—Світезь

Товариські змагання між повищими дружинами відбудуться в пятницю 29. н. м. в год. 5. попол. на грищу „Світезі“ на Замарстинові. Для інформації подаємо, що „Світезь“ — безконкуренційний кандидат до А-кляси, який торощить своїх противників двоцифровими вислідами (мин. неділі переміг німецьку дружину „Віс“ 11:3), а рівночасно грає дуже „фер“, про що свідчить перше місце, яке він займає в табелі за чашу О. К. С. між клюбами Б-кляси за гру „фер“. Слід зазначити, що й Україна займає в повищій табелі перше місце на 13 клюбів А-кляси львівської округи. Можна надіятися, що гра обох дружин дасть богато емоції глядачам. Попередять змагання Україна II—Світезь II. в год. 3. Ціни вступу: сидячі 1·50 зол., стоячі 1 зол., для членів обох клюбів за виказками 1 зол. і 50 сот. Доїзд трамваями: 5, 9, 10.

З Т-ва Охорони Военних Могил.

XX. спис членів-опікунів стрілецьких могил.

Товариство Охорони Военних Могил у Львові (Руська 18/I.) присилає нам 20-ий спис членів-опікунів, що зложили в Т-ві по 15 зол. від одної могили: 319) Евстахій Войтів, Львів — 2 могили, 320) Т-во „Луг“ в Боршеві — 1 м., 321) кляса V. А. Філії держ. гімназії, Львів — 1 м., 322) Ірина Пежанська, Львів — 1 м., 323) о. Василь Фартух, Бобятин — 1 м., 324) Прокіп і Софія Тихі, Цвітова — 1 м., 325) коопер „Надія“ і читальня „Просвіти“ в Підгородцях — 1 м., 326) Адам Бачинський, Калуш — 1 м., 327) о. Дмитро Подляшевський, Дорожів — 1 м., 328) коператива „Верховина“, Шешори — 1 м., 329) читальня „Просвіти“ в Бalигороді — 1 м., 330) о. Нестор Величковський, Базар — 1 м., 331) парохіяльний уряд у Лішнях — 1 м., 332) д-р Ярослав Дудикевич, Бібрка — 1 м., 333) д-р Степан Мудрецький, Тлусте — 1 м., 334) Секція Студенток при „Студентській Громаді“, Львів — 1 м., 337) II-ий Пластовий Курінь ім. Марти Борецької Львів — 1 м.

За продовження акції.

Всч. о. Маріян Цурковський зі Стрия, складаючи 15 зол. на опікунство одної могили, в свойому листі до Товариства пише м. ін.: Поміж опікунами могил наших Борців не останнє місце повинні заняти і священики; вони із свойого уряду покликані до того, щоб память усього високого, шляхотного передавати грядучим поколінням. А поміж тими, що зобовязалися опікуватись могилами Героїв, так мало маємо тепер священиків... Складаючи квоту 15 зол., я гордий з того, що можу називатися опікуном могили Незнаного Героя, котрого я не знав і знати не буду, а котрий за мене по словам поета життя своє віддав.

Я ранелий в бою і вмираю за вас...
Не жаль, що так рано вмираю!
Вам привіт перед смертю: бажаю в цей час
Лиш свободи для Рідного Краю.

Від себе кличу до перебрання опіки над одною могилою всіх моїх товаришів, висвячених в 1916 р., а саме: 1) о. Івана Лучинського чина СВВ., бувшого духовника наших Героїв, тепер перебуваючого у Львові; 2) о. сов. Володимира Федусевича в Миколаєві; 3) о. Евгена Бахталовського; 4) о. Василя Глуховецького в Острові; 5) о. Остапа Петраша у Витвиці; 6) о. Михайла Волиница в Загірочку; 7) о. Василя Стрільбицького; 8) о. Степана Фітя в Полянах; 9) о. Антона Боднара в Плотичах; 10) о. Василя Курилася в Добротворі.

ОПОВІСТКИ.

Річні пописи ол[illegible]вів висшого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові відбудуться в четвер 28. ц. м. (середні і висші роки) усі три рази о год. 7-ій вечером у великій салі Муз. Тов-а. Вступ вільний за програмкою в ціні 1 зл., для молоді 50 сот. 2553 2—2

Вписи до муж. доповняючої фахової Школи Р. Ш. ім. Грінченка у Львові з повними правами публичних шкіл відбудуться в днях 29. червня і 1. липня п. р. від 10—12 год. передполуднем, і в днях 30. червня і 2. липня п. р. від 5—7 год. вечером в льокали школи вул. Городецька ч. 95. Приймається до всіх кляс терміняторів слюсарського, столярського і шевського фаху. **Вистава рисунків** учеників доповняючої **фахової школи ім. Грінченка** у Львові отворена в днях 29. червня і 1. липня ц. р. від год. 10—12 передполуднем, а 30. червня і 2. липня п. р. від год. 5—7 вечером. — Управа Школи. 2540 2—2

Комітет Допомоги Українським Політичним Вязням повідомляє, що П. Раковська гроші в сумі 69·05 зл. за розпродані білети на діточу виставу „Свято весни“, котра із причин независимих від комітету не відбулася. Передає на допомогу Українським Політичним Вязням. — Всім жертводавцям складає щиру подяку Комітет. 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 2481 2—?

ФАБРИКА „Дріт“ Львів-Замарстинів Короля Яна III. ч. 5. поручає найдешевше сітки до курників, уладжує цілковиті огорожі тенісових кортів, віль, городів, разом з брамами і фіртками. Телефон 16—18 і 13—27. 2184 8—?

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська 5. Купую бриляити, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 96-?

ЖАБЕ-ІЛЬЦЯ, столиця гір. до винайму кілька сонячних кімнат з цілим удержанням. Купелі в Черемоші Ільці на місци. Ціни після умови. Інформацій уділить проф. Банах п. Жабе. 2550 3—3

ГІМНАЗІЙНИЙ професор прийме на станцію учнів нижчих кляс Філії акад. гімназії. Відомість в Адміністрації „Діла“. 2556 3—3

АДВОКАТСЬКИЙ конціпієнт, що має звязки у Львові, пошукує посади на скромних условах. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Доктор“. 2568 1—2

РУТИНОВАНИЙ конципієнт з докторатом, судовою та адвокатською практикою пошукує місця від дня 1. вересня п. р. — Зголошення проситься слати до Адміністрації „Діла“ під „Ч. 4.“ 2567 1—2

ПОШУКУЮ приміщення за оплатою для ученика VI. кл. гімн. на час ферій в здоровій околиці. — Ласкаві зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Приміщення“. 1—1

ДІВЧИНА старшого віку, шатинка, середного росту, що уміє заряджувати домом, головно кухнею, майно 1000 долярів, дошукує товариша життя, промисловця до 40 літ. — Ласкаві письменні зголошення до Адміністрації „Діла“ під Шатинка. 2566 1—1

ПРИЙМУ учениці на станцію вул. Куркова ч. 14. Костенька. 2575 1-1

УЛАДЖЕНА комната, освітлення, услуга, місячно 90 зол. або менша місячно 70 зол. від 1. або 15. липня до винайму тільки поважним особам. Вул. Вэсняйського ч. 31. партер. 2574 1—2

ПАНЮ ОЛЕКСАНДРУ МАТКОВСЬКУ прошу о адресу. — Яворська, Урмань. 2572 1—1

ПОТРІБНА, старша, самітна, господарна, інтелігентна жінка з невеликими вимогами за газдиню до священика вдівця. — Зголошення Торговля Петровичевої, Болехів. 2573 1—1

Маґістрат кор. стол. міста Львова.

L. M. 90446/1928
Z. d.

У Львові, дня 25. червня 1928 р.

Офертова ліцитація.

Управа Дібр і міських маєтків Кор. Стол. м. Львова оголошує офертову ліцитацію на наєм права польовання в міських і фундаційних добрах, положені в львівськім повіті, в катастральних громадах: Бруховичі, Голоско-Велике, Білогорща, Сихів, Кульпарків II часть і Малехів, що обіймають около 1.300 моргів і около 1000 моргів рільних грунтів, також на міських грунтах, положених в окрузі Громади м. Львова т. зв. Боднарівка а обіймає около 60 моргів простору на протяг шести літ, себто від 1. жовтня 1928 р. до 30. вересня 1934 р.

Ліцитаційні умови можна переглянути в Управі дібр і міських маєтків Ратуш I поверх щоденно від 11-ої до 13-ої год.

Письменні оферти в закритих ковертах з написом „Оферта на польовання в підміських добрах“ з поданням ціни і адреси оферента разом з посвідкою складеної в Міській Касі вадії в висоті 10% (десяти) оферованої тенути винайму належить внести до дня 5. VII. 1928 р. година 12 в полудне до рук Управи Дібр в Ратуші I. поверх, після цього буде комісійне відкриття оферт і евентуальна устна ліцитація.

Маґістрат застерігає собі право довільного вибору оферента, або неприняття ніякої оферти без подання причини. Оферти внесені після речення, не будуть розглянені.

Я. СТШЕЛЕЦКІ в. р.
Комісар Ряду
в обовязках Президента міста.

2570 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Виданича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.